

A megmaradás záloga – avagy a Nagy Mózes angyalkái

(folytatás az első oldalról)

Miért is írom le mindezt? Mert ilyenkor Karácsony szent ünnepe előtt az ember sokkal inkább igényli a szeretet, a béke, az áldás örömét. Ilyenkor még tán meg is könnyezzük a gyermeket váró édesanyját, aki szegényes istállóban kénytelen világra hozni a Kisdedet, a világ Megváltóját. Megkönnyezzük talán, mert eszünkbe juthat a magunk szegényes lelki istállója, vagy épp magunkat kell odaképzelnünk a díszes kapuba, amelyen gögösen kitekintve nem adunk szállás a Szent Családnak. Ilyenkor jut-e eszünkbe, hogy megteszünk-e mindent a gyermekekért, az öregekért, a várandós édesanyákért, a „szállást” nélkülözőkért... amiből lehet?

Amikor a szeretetről és a Karácsony ünnepéről ejtünk szót, eszünkbe jut a politika, a lehetőségek, a jövő... Vajon egy-egy olyan iskola, mint a Nagy Mózes, ki tudja-e nevelni a jövő nemzeti politikusaikat, akik közül akár az ország elnöke is válhat? S elegendő-e egy életre mindaz, amit e tanintézményben kap a gyermek. A Nagy Mózes tekintve bizony elegendő. Hiszen itt a lélek és a szeretet párban járnak.

A politikáról is essék tehát szó. Hogyan vetíthetjük kis a politikába, a társadalomra azt, ami egy templom és egy iskola falai között játszódtott Karácsony szent ünnepe előtt Kézdivásárhelyen és Lemhényben?

Egyszerű a feladat. Minden nap Karácsonyt, a születést kellene ünnepelnünk... Minden áldott napon szállást kellene adjunk a Párnak, amely megváltásunkat hordozza. Minden nap meg kellene mentenünk hittel és reményt sugározva egy-egy halálra ítélt magzatot, s minden nap egy-egy öregnek úgy kellene örömet okoznunk, mint a Nagy Mózes apraja Lemhényben. Nem nehéz, csak fel kell ismerjük, hogy önmagunknak adunk szállást, önmagunknak énekelünk, s önmagunkat mentjük át a jövőnek. Mert minden jócselekedetünk előbbre viszi a nemzetet, minden önzetlen segítség újabb segítséget generál, s minden jó szó, amelyet egymásnak mondunk újabbakat terem. A kantai templomban nem kérdezték meg egymástól a gyermekek, hogy ki milyen párttal szimpatizál, hogy milyen körülmények között élnek a szülei, s jó tanuló-e vagy rossz... énekeltek, s örömmel adták tudásuk javát e műsorokban a tanároknak és a diáktársaknak, a öregeknek és az esti mise után mindazoknak, akik megtöltötték a templomot.

Mert az öröm és a szeretet ott lappang mindnyájunkban. Az egész társadalomban, nemzetünk minden tagjában, ám nem az adventi várakozásnak és Jézus születésének örvendünk, hanem a nagypéntek kínjában érezzük jól magunkat az év minden napján. Ez pedig botorság. A ragyogó gyermekszemek, az angyal hozta ajándékokon való örvendezés nekünk, a felnőtt társadalomnak is kijár. Ha akarjuk. Minden nap. Minden megpróbáltatásban, a gondok között is.

Mert az öröm, a jó felfedezése - bár nehezebb, mint elsüllyedni a problémák mocsarában -, végtelenül egyszerű dolog. Csupán fel kell ütni az internet hírdalait, s meglátni mások kínjait, szenvedését, megaláztatott voltát. Utána nem kérdezzük egymást elveiről, pártállásáról, bajairól. Hanem örvendhetünk annak, hogy nem minket öl le a zsidó fegyver Palesztinában, nem minket fejez le az Iszlám Állam megbomlott agyú katonája, s nem a szemétből válogatjuk ki a mindennapi betevőt, mint Indiában teszik...

A nemzeti megmaradás alapfeltétele, hogy meglássuk a jót, tudjunk örülni egymásnak, hogy legyen hitünk és tudjunk szeretni hazát, nemzetet, kollégát, szomszédot. A

Nagy Mózes angyalkái mindenkinek megmutatták idén is, hogy lehet örvendezni és Jézust várni... Csupán olyanná kell válni egy kicsit, mint ők... ott Lemhényben és a templom barokk falai között. S ha egy kicsit olyanná válunk, saját napjainkat is szebbé boldogabbá varázsolhatjuk, hiszen „szállást adtunk a Párnak”, s „dallal örvendeztetjük meg az öregeket”... Példát mutatunk...

Kívánva tehát, hogy felismerjük az ünnepből tovább vihető szépségeket és örömeiket, kívánok Kedves Olvasóinknak áldott és szeretetben gazdag Szent Karácsonyt, s az ünnep örömeiben bőséges 2015-ös esztendő, megköszönve egész évi figyelmüket! Isten áldja az Európai Idő minden olvasóját!

Bogár László

Újabb görög dráma

Magyar Hírlap – 2014.12.15.

A 2008-ban elkezdődő válság külön fejezete a PIGS országok története, ez a betűszó Portugália, Olaszország (Itália), Görögország és Spanyolország nevének kezdőbetűiből áll. És nyilván csak a „véletlen” műve, hogy összeolvasva egy olyan angol szót alkotnak, ami magyarul azt jelenti, hogy *disznók*.

A négyük közül legsúlyosabb helyzetben lévő Görögország jelenére és jövőjére már csak azért is érdemes rátekinteni, mert a „görög dráma” mutatja be a legmegrendítőbb módon a globális pénzhatalmi rendszer valóságos természetét. És mivel minden jel arra utal, hogy a görög dráma nem ért véget, sőt olyan újabb felvonás kezdődik, ami akár az Európai Unió történetének legsúlyosabb kihívását jelentheti, lássuk mi is van e tragédia színpadi „díszletei” mögött?

Nos, Görögország a válság kirobbantását megelőző évtized során is számos belső társadalmi, gazdasági problémával küzdött, ám e problémák alapvetően nem a görög társadalom működési zavaraihoz, hanem az egész európai integráció láthatatlan hatalmi rendszeréhez kötődtek. E rendszer egyik döntő eleme az, hogy a globális pénzhatalmi komplexum német, francia nagybankok képében megjelenő „divíziója” e négy mediterrán országra egy patológikus „munkamegosztási” rendszert kényszerített rá. Ennek lényege az volt, hogy ezek az országok „kirakatként” szolgáló „felemelkedése” mögött, főként Németországgal szemben fennálló kereskedelmi és fizetésimérleg-deficit folyamatos növekedése húzódtott meg.

A 2008-ban kirobbantott válság azonban brutálisan megváltoztatta a helyzetet, és az addig minden érintett fél által hallgatólagosan tudomásul vett egyezséget folytathatatlanná tette. Itt jutunk el az unió egyik legsúlyosabb ellentmondásához, ahhoz tudniillik, hogy ez az integráció elsősorban és döntően a globális pénzhatalmi rendszer nyugat-európai osztagá-

nak intézményesülése, érdek-képviselői intézménye. Amíg a dolgok „normális” menete e rendszer stratégiai érdekeit szolgálja, addig a felszínen minden a sikeresség látszatát kelti, de amint „valami” történik, akkor lehull a lepel. (A lepel lehullása egyébként görögül úgy hangzik, hogy apokalipszis). És 2008-ban éppen ez történt.

Bár az addigi hamis egyezés itt békés úton átépíthető lett volna, de nem ez történt, hanem az, hogy a felhalmozódott belső feszültségek szanálásának árát minden tompítás nélkül a PIGS országokra zúdították rá. A hamis feltételezés az volt, hogy a PIGS országok állampolgárainak hedonizmus, államainak „fiskális alkoholizmusa” okozta a válságot, a hamis megoldási logika pedig az, hogy így annak minden terhét, mint „vétkeseknek”, ezeknek az államoknak és állampolgároknak kell viselniük, megszorítások formájában. Az alapfeltételezés azért volt hamis, mert, bár a konstrukció hamis volt, de annak igazi hasznélvezői nem e négy mediterrán ország népei, hanem a német és francia bankok, illetve az az unió centrum országainak lakói voltak, tehát a konszolidáció terheit nekik ugyanúgy viselniük kellett volna. Másrészt még, ha igaz is lett volna az a feltételezés, hogy a PIGS országok „felelőtlen dorbézolása” a válság egyetlen oka, akkor sem feltétlenül az azonnali brutális megszorítás lett volna az egyetlen követhető logika.

A Nemzetközi Valutaalap számos tanulmányában maga ismerte el, hogy a megszorítások valójában nemhogy megoldást nem jelentenek, de egy olyan negatív spirálba viszik az adott társadalmat, aminek a vége csak a teljes önfelszámolás lehet. Az EU cinizmusa és felelőtlenége azonban 2008 és 2011 között odavezetett, hogy a részben tudatosan gerjesztett hisztéria az egekbe repítette a görög államkötvények kamatait, amelyek a „csúcson” az évi negyven százalékos is meghaladták. Ép elméjű ember nem gondol-

hatja komolyan, hogy létezik olyan gazdaság, amely képes „kitermelni” ilyen kamatszint fedezetét. A GDP százhetven százalékát is meghaladó és a brutális megszorítások ellenére még gyorsabban növekvő államadóssági szint után már csak egy gigantikus „mentőcsomag” állíthatta meg, legalábbis ideiglenesen, a szabadesését. Fontos azonban hangsúlyozni, hogy a „mentők” nem Görögországot, és pláne nem a görög társadalmat „mentették” ezzel, hanem saját magukat. A formálisan az Európai Uniótól és a Nemzetközi Valutaalaptól származó kétszáznegyvenmilliárd euró nem a görög né-

pet, hanem a globális pénzhatalmi rendszer kárvallott osztagait „kártalanította”. Görögország nemzeti jövedelme ma huszonöt százalékkal alacsonyabb, mint 2008-ban volt, tehát legjobb esetben is legalább tizenöt-húsz év „esik ki” a görög társadalom életéből. A munkanélküliség a kezelhetetlen huszonhat százalékos szinten áll, a fiatalok munkanélküliségi rátája pedig a hatvan százalékot is meghaladja.

Az egyre súlyosbodó válság a politikai hatalmi rendszerben is „csúcsra jár”, hisz a helyzet értelemszerűen hívja életre a „radikális” megoldások követelőit. A most zajló elnökválasztáson a liberális elitnek arra tesznek kísérletet, hogy mégis csak megerősítsék a globális hatalmi logikához illeszkedő válságkezelési stratégiájukat. Ha kísérletük sikerül, akkor meghosszabbíthatja a vergődés most is zajló módját, ha viszont nem, akkor előre hozott választások lesznek, amelynek eredménye nagy valószínűséggel az uralkodó nézetrendszerrel radikálisan szakítani kívánó erőket juttatja hatalomba. Az ennek nyomán Görögországban és az európai uralmi térben elszabaduló indulatok azonban minden eddigénél pusztítóbb forgatókönyveket rajzolhatnak ki. Tehát igaz ugyan, hogy Görögország az európai kultúra bölcsője, de most lehet, hogy egyben koporsója is lesz majd.